

Моя дорога птаха. Мамина книжка

«Моя дорога птаха» - це книга, в якій пульсує суцільна емоція, живий нерв. Вона умовно розділена на три частини - своєрідний фотоальбом як обрамлення до маминої розповіді про Андрія Кузьменка, його казка «Тарасик, тролейбус і святий Миколай» і підбірка текстів його пісень. Але насправді це слова, які мама просто не могла не сказати про свого сина, про свою найдорожчу птаху, про те, яким він був і яким завжди буде для неї

Книга має і соціальну складову: 10 грн. з вартості кожного примірника ідуть в Благодійний фонд Кузьми Скрябіна.

Кузьма був справжнім українцем, патріотом своєї держави. Він не боявся казати те, що думав. Він був реально крутим і класним. Сумно, що його вже немає з нами. Це та людина, яка могла зробити світ кращим :(((

Сашко, м. Лубни

Кузьміч, ну ти конешно крутезний чувак! :) Ні одне твоє слово тепер не залишається без уваги, ти чуєш? Кожна пісня, кожне інтерв'ю, кожне відео, аудіо... Все, що ти говорив, про що мислив, тепер наче якесь вчення... Ти що, якийсь Нострадамус? :) Бо багато з того, що ти співав і говорив, стало пророчим!

Андрюха, і пішов ти від нас теж як справжня зірка, що так яскраво світила і після себе залишила ще яскравіше гало... А я впевнений, що ти живий і десь там даєш концерти, качаючи своїм сивуватим хаєром, і матюкаєш цю всю погань... :)

Дякую тобі, Кузьма, ти живий, тепер я це точно знаю...

Андрій Іванович, м. Тернопіль

Кузьма, у мене залишилося лише ДЯКУЮ.

ОЛЬГА
КУЗЬМЕНКО

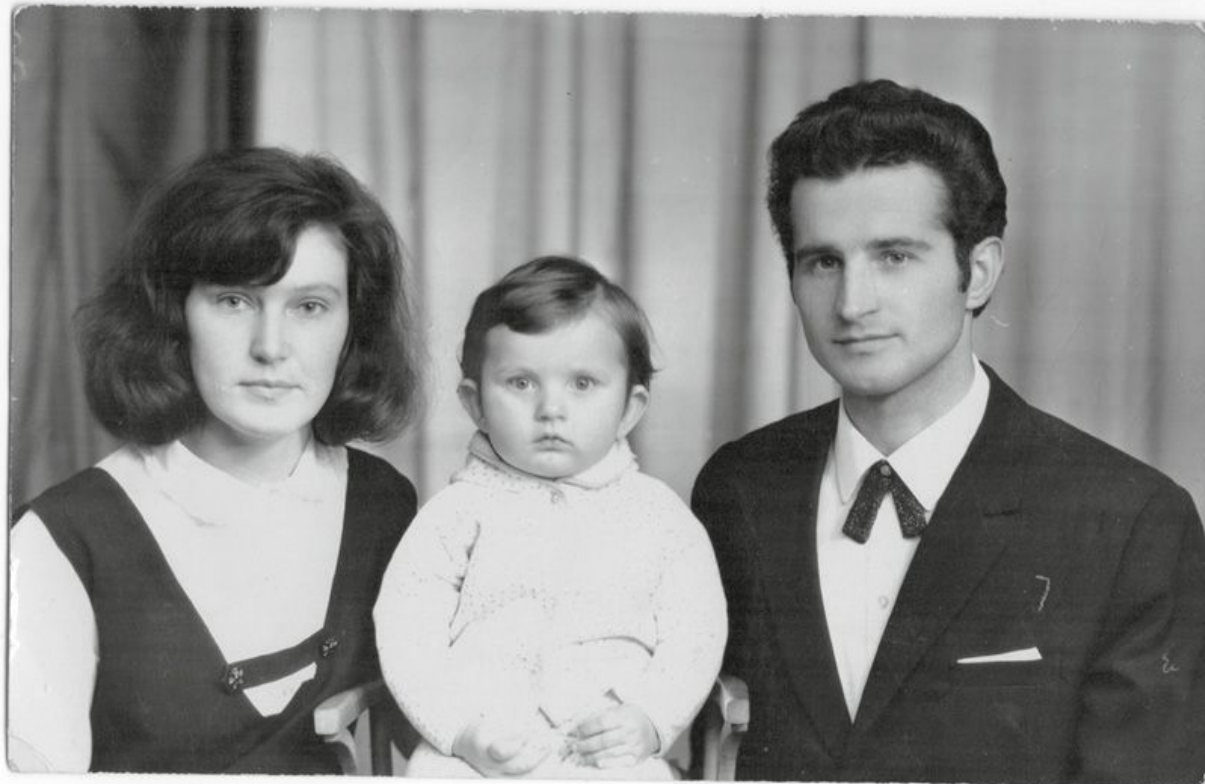
**МОЯ
ДОРОГА
ПТАХА**

МАМИНА КНИЖКА

Моя дорога птаха, мій синочок, народився 17 серпня 1968 року в гарячий полудень у Самборі — були відкриті вікна і сонце заливало родильний зал. Тому з днем народження я завжди вітала його між 13-ою та 14-ою годинами. Моє дитятко спеленали, показали мені та понесли — з того самого моменту я відчула, що моє серце пішло за моїм малесеньким птахою, який заповнив увесь мій світ.

Він мало спав, а щоб його заколисати, треба було переспівати всі пісні, які знаєш, — і вдень, і вночі.

Любий Родзице 1968 р.

Ми жили в маленькому селі Сіде біля Самбора, через яке проходила траса Самбір-Дрогобич. Андрійчик проводив усі літа в Сідому, зі мною, у моєї мами. Улюблена Андрійчикова бабця

Марійка завідувала там початковою школою. Він собі з'єднав два слова — «Сіде» та «дома» — в одне і називав село Сідома. Ми жили у Новому Роздолі, але наша Сідома завжди нас чекала на свята і канікули. Влітку обов'язково їхали у Самбір і відвідували будинок, де Андрійко народився, йшли в тир, де він стріляв з допомогою дядька-працівника, потім фотографувалися і їхали назад. Дорога займала 15 хвилин. Оскількипологовий він бачив, то й розумів, що тут народився, а як саме — ніколи не запитував. Десь у 4 роки, сидячи за столом із гостями, Андрійчик видав історію про те, як народжуються діти: «У Самборі є така лікарня — роддом називається, там доктор бере целофановий мішечок і набзикає, набзикає, набзикає багато всяких лікарств, і так робить дітей. А тьотя медсестра каже: «Пане доктор, пане доктор, не робіть так багато дітей, бо їх вже нікуди класти!»». Побачивши сміх в очах гостей, він швиденько встав з-за столу і пішов у спальню. Більше ніколи тієї історії про пана доктора, що робить дітей, ми не чули. Взагалі, Андрійчик дуже любив гостей, завжди розмовляв із ними, сидів за столом, міг розказати свої історії, і тому, коли гість тільки переступав поріг, він тут же ж питався: «А коли ви поїдете?», що було, звичайно, шоком для гостя. Я пояснювала гостю, що дитина просто хоче, аби він довше побув у нас, бо тоді можна розмовляти, сидіти і цікаве щось почути.

Паса Андрійчик коні. 1968 р.

Цифровий коник. З кочки

У Сідому синочок мав автобус, зроблений, ніби справжній. Мій дідо Іван приладнав йому справжнього руля, і Андрійчик, ще тільки вмюючи друкувати цифри і букви, писав маршрути автобусів, які проїжджали мимо нашого дому. Так він міг бавитися годинами.

Андрійчик вимагав уваги постійно і від усіх, придумував багато історій, які треба було без тіні усмішки вислухати, розпитати щось. Наприклад, у 5 років він розказував історії про те, як служив у армії. Його ніхто ніколи серйозно не сварив, бо він міг зайтися плачем від образи, а тоді його потрібно було оживляти на руках, дихати на нього, а то завжди було дуже страшно.

3,5 місяці. Сусіди підтислюють.

Найбільшим його випробуванням був садочок. У садочок musили віддати, бо тоді найняти няню додому було неможливо. Андрійчик уже в понеділок питався, коли буде субота, щоб не йти у садочок. То розставання наше, в садочку, було неначе назавжди кожного разу, і ніхто з вихователів не міг зрозуміти того моменту, знизували плечима та вважали, що то я так «розвезла» дитину. Щоб йому було легше відходити від мене, я з твердого картону вирізала гітару, розмалювала, і він у 2 роки йшов у групу з тією гітарою, і поки я ще була в полі зору, співав «Червону руту», граючи, але, щойно я з тяжким серцем зникала, то не допомагала і гітара.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ